

Primera Comunió

El diumenge, dia 20 de maig fou un gran dia per a la nostra parròquia.

Un bell estol de nens i nenes, nous plançons del poble de Déu, s'aproparen per primera vegada a menjar del Pa Eucarístic, ornamentats del vestit blanc de la gràcia i amb claror de cel en els seus ulls purs i angelicals. Renovaren a l'ensem les promeses del baptisme contestant a totes les preguntes amb veu forta i entenedora.

Tota l'església de Déu esclata de joia i optimisme perquè en endavant seran més els fills que, congregats al voltant de l'altar menjaran del Pa llescat en la taula del Pare. Aquest i cap altre és l'únic Pa de Vida que vigoritza les ànimes i enlaira l'esperit per damunt de totes les alegries i bén terrenals.

Procurem que pugi feima aquesta nova fillada, que seran en el futur els qui ens substituïran a nosaltres i fem que trobin en nosaltres tota mena d'ajuda i bon exemple.

La festa tingué també el seu esplai festiu i popular en la vetllada de la tarda en la Sala Parroquial.

Hi prengueren part els infants amb les seves respectives escoles i també alguns jovenets i grans; cants, música, jocs, titelles i acudits; n'hi hagué per tots els gustos.

I retornarem a casa satisfets veient com havien saborejat la sana alegria dels nostres infants.

Els grans recordarem una vegada més i amb certa nostàlgia les vetllades recreatives d'uns anys endarrera (no masses) i que les circumstàncies actuals han anat esfumant...!

Fent balanç dels fets ens hauríem de preguntar a nosaltres mateixos: ¿no seria possible que als esforços d'uns pocs s'hi uníssin els esforços de molts per a lograr que es poguessin portar a terme més sovint aquestes i altres vetllades de més categoria com es feien abans? Que una atmòsfera més íntima i familiar ens retingués en el nostre poble procurant evitar l'evasió massiva dels que cerquen diversió i esplai lluny de casa seva i en ambients no sempre massa recomanables?

Tant de bo que superem aquesta crisi i tots plegats posem mans a l'obra.

MISERICÒRDIA

Avui volem remarcar dos mots: **demés** i **ademés**, els quals veiem molt sovintejats, tant en el llenguatge parlat com en l'escrit. Recordi's, per exemple, la frase inserida a les escoles « i **demés** familia». I tots dos mots, traduccions vicioses dels mots castellans **demás** i **además**, són inacceptables en català.

Demés pot ésser substituït per:

- els altres;
- tots els altres;
- tots altres;
- els restants; etc.

Així, no hem de dir hi havia en **Lluís**, la **Carme** i els **demés** germans; sinó... i els **altres** germans. Tampoc no podem dir: **Només** votaren sis a favor i els **demés** s'abstingueren; sinó... i els **restants** s'abstingueren.

Además pot ésser substituït per:

- encara;
- a més;
- a més a més;
- també;
- encara més;
- ultra això;
- així mateix;
- no res menys; etc.

segons millor s'escaigui a la frase.

Així, no direm: **tenien tot de joiells** i **ademés** moltes pedres precioses; sinó... i **encara** moltes pedres precioses. No direm: **Aquella** qüestió li va causar, **ademés** del disgust, grans pèrdues materials; sinó... **ultra** el disgust... Tampoc no direm: **ademés** d'incompreensible...; sinó: a més d'incompreensible.

Fixem-nos en els clàssics:

«Dit has, **encara més**, que les dones són parladores» (Bernat Metge).

«Los hòmens, **així mateix**, se deuen fort guardar de posar-se en aital perill» (Eiximenis).

M.

El record d'un mestre

De sobte, la sensació d'una gran pèrdua s'ha apoderat de nosaltres: Picasso és mort. Les revistes i diaris, la ràdio i àdhuc la televisió (malgrat ésser En Picasso un dels «Pabios» «non gratos»), s'han fet eco de la mala nova, tot destacant la personalitat del que ens deixava. Picasso és mort. Avui, (fa tres setmanes, no) pràcticament tothom sap que el pintor va tenir una època blava, va passar per un cubisme va pintar el «Guernica»...

I jo voldria preguntar directament a les consciències de la gent, a les nostres pròpies consciències: Quan fa que és mort En Picasso en molts de nosaltres? No és més cert que l'hem anat matant amb la nostra indiferència, tal i com estem fent actualment amb En Pau Casals (un altre dels «Pabios», mal vistos)? Per què avui hi ha cua de visitants al Museu Picasso, i fa tres setmanes, no? Serà potser que en passar a millor vida —o pitjor, qui ho sap—, va donar màgicament una pinzellada mestre a les seves teles del Museu? No, no. Evidentment, no. Els seus quadres són tan bons o tan dolents avui com el mes passat. La diferència és en nosaltres, en la forma de mirar-los. Ara veiem unes pintures irrepetibles, limitades. N'hi han moltes, però no n'hi poden haver més. Abans si. Mentre existia l'artista, existia la possibilitat de noves obres. Avui, aquesta possibilitat s'ha esvaït. Els pinzells enyoraran la mà del mestre i l'estudi plorarà la seva absència.

Picasso és mort. Ens ha deixat. Però ens queda la seva obra, extensíssima, i la seva obra és ell. La mort pot endur-se l'home, però res més. L'obra és la permanència de l'home damunt la terra. Una permanència viva i autèntica per sobre de l'esfera humana dins la mateixa humanitat. Es la permanència en el cercle del record, concèntric amb el de la vida.

Picasso és mort. ¡Visca Picasso!

Joaquim Brustenga Etxauri

Pinsos Relats